

ПЕРЕМЕШКА

газета організації «ДОМ»

Випуск лютий 2020 № 2 (38)

Вітаю тебе, любий читачу!

Лютий порадував нас довгоочікуваним снігом, а ми тебе – новим випуском «ПеремШки».

Другий семестр у розпалі, сподіваюсь, ви вже встигли повернутися в стрімкий ритм навчання. Четвертим, дев'ятим і одинадцятим класам радимо не полишати активної підготовки до ДПА та ЗНО. Всім іншим бажаємо навчатися, пізнавати ще більше нового та цікавого. У цьому вам допоможуть не лише вчителі та підручники, але й наша газета. Щоразу ми намагаємось знайти нові цікаві теми, цей раз не став виключенням.

Ми заряджені на роботу і сповнені енергією! Ми з натхненням створили для тебе цей випуск.

Бажаємо приємного читання!

Анастасія
Нечитайло,
головна
редакторка

Школа live ✓

Миротворчий фестиваль «Формат: МИР»

20 лютого на базі нашої школи проведений другий день Третього миротворчого фестивалю «Формат: МИР», який об'єднав понад 300 учнів з 15 ЗЗСО Шевченківського району. У межах конкурсної програми творчі колективи шкіл підготували інсценізовані пісні, театралізовані та літературно-музичні композиції на миротворчу тематику. На захід були запрошені почесні гості, військовослужбовці, учасники миротворчих місій, воїни-інтернаціоналісти, учасники операції об'єднаних сил, ветерани Другої Світової війни та діти війни. Серед запрошених були присутні:

- Самойлов Сергій Анатолійович – координатор міжнародних програм «Школа миру» та «Юний миротворець», миротворець місії ООН у Сьера Леоне, учасник бойових дій в Республіці Ірак;

- Булашев Олександр Якович – почесний працівник фізичної культури та спорту, майстер спорту, видатний мандрівник, член ради Шевченківської районної м. Харкова організації ветеранів України;

- Білостоцький Микита Олександрович – директор Музею історії та керівник Центру воєнно - патріотичного виховання ХНУБА, член ГО «Ветерани АТО та патріоти України Шевченківського району м.Харкова», учасник АТО.

За ініціативою АДЮГО Шевченківського району «Лідер XXI» у межах фестивалю проведена миротворча акція ЗЗСО № 117 «Оберег миру». Виставка оберегів була розташована у вестибюлі I поверху. Після закінчення фестивалю Обереги Миру будуть передані до військових частин ООС.

Фестиваль «Формат: МИР – 2020» пройшов під гаслом «Ми – нащадки перемоги. Пам'ятаймо. Пишаймося». Це гасло Естафети пам'яті «Слава визволителям України», ініційованої радою Харківської міської організації ветеранів України. Громада нашої школи мала честь прийняти Естафету від учнів ХСШ № 109. Передача Естафети наступній школі відбудеться 26 лютого на базі ХЗОШ № 125.

Актив ДЮГО «ДОМ»,
фото
Оксани Мірошник

Пишем мы «золотым пером» ...

«Слово, идущее от сердца,
проникает в сердце».

Низами

В этом году в нашей школе традиционно прошла Неделя русского языка и литературы, но кроме уже любимых «Литературной гостиной» и «Конкурса чтецов», к мероприятиям добавился новый конкурс прозаиков – «Золотое перо».

Условия были, на первый взгляд, очень простые: учителя русского языка и литературы (они же организаторы конкурса) предложили всем участникам одинаковое начало, а дальше сюжет можно развивать в любом направлении и жанре: драма, фантастика, боевик, триллер, в общем, на что только способно воображение юного творца. Сложность состояла лишь в том, что написание прозы давалось всего 45 минут! «Не так уж много», – скажете вы. Но я отвечу, что для таланта – нет ничего невозможного!

Побывать на «Золотом перо» в качестве участницы посчастливилось и мне. Эмоции, полученные от конкурса, невероятные! На целый урок мы почувствовали себя великими прозаиками, на ряду с Николаем Гоголем, Фёдором Достоевским, Марком Твенем, Джоан Роулинг... К слову, именно эти писатели являются примером для молодого поколения, их произведения – вдохновляют на новые мысли, выступают для нас эталоном писательского мастерства. Нельзя не отметить великолепную атмосферу, царившую на конкурсе: творчество будто бы витало в воздухе, обычная шариковая ручка в твоей руке превращалась в настоящее «золотое перо», а слова шли от сердца...

Думаю, что всем интересно, кто же стал победителем?! Работы юных писателей оказались настолько яркими, необычными и непохожими друг на друга, что выбрать среди них лучшую оказалось просто невозможно! Ведь чем можно измерить талант?!

Итоги мы обсудили на общей встрече юных литераторов, где тепло пообщались на интересные нас темы. Выяснилось, что многие участники писали и до конкурса, хотя были и такие, для которых «Золотое перо» оказался дебютом! Вдохновение молодые прозаики черпают буквально во всем, что их окружает: будь то падающий снег, плывущие облака или любимая мелодия. Некоторые признаются, что, несмотря на свой юный возраст, уже задумываются о написании собственной книги. Так одна девочка мечтает написать фантастический роман! Участники признались, что конкурс им очень понравился, и отметили, что общее начало было необычным для восприятия и в то же время стимулировало умственную деятельность и воображение.

«Золотое перо» – прекрасный конкурс, открывающий таланты и сердца, дающий вдохновение и распахивающий двери в мир литературы! Юные прозаики школы выразили огромное желание прийти на него в следующем году, и глубокую благодарность учителям русского языка и литературы Макаренко Лидии Александровне и Забаште Елене Сергеевне за проведение!

Юный прозаик
Анастасия Нечитайло,
10-Б класс,
фото автора

Власна думка ✓

❄️ Сучасні шкільні ЗМІ. Погляд із середини.

Коли ви чуєте про шкільні ЗМІ, яка асоціація у вас виникає? Хтось уявляє шкільну газету, дехто бачить радіо або шкільне TV. Усі вони праві, але я пропоную наше бачення.

По-перше, шкільні ЗМІ – це **свобода слова**. За 5 років нами написано близько трьохсот статей, стільки ж піднято та обговорено тем. Ми пишемо про те, що турбує нас та наших однолітків, пишемо так, як відчуваємо. Кожний має свій стиль, а якщо не має, то знаходиться у його пошуку.

По-друге, це **комунікація**. Юні журналісти нашої газети готові спілкуватися з людьми: будь то звичайний вчитель чи учень, будь то мер чи директори Департаментів. У нас завжди знайдеться два-три цікавих питання для спілкування з будь-якою аудиторією.

Звісно ж, **цілеспрямованість**. Кожен день ми наполегливо працюємо над тим, щоб бути номер № 1. До речі, це в нас непогано виходить: з 2015 року «Перемешку» визнають однією з найкращих шкільних газет Харкова. І ми вже замислюємося про нові горизонти, наприклад, про конкурси Всеукраїнського рівня.

Ми обираємо **сучасність!** Кожна стаття – це актуальна тема, яка хвилює нас саме сьогодні. Не відстає й дизайн оформлення газети. Завдяки цьому газета виглядає цікаво, кожен випуск по-справжньому стильний. Мінімалізм – у тренді, а значить і ми у тренді!

Цей список може бути довшим, але саме ці складові сучасного шкільного ЗМІ ми визначили для себе найголовнішими та намагаємося враховувати їх у роботі нашої улюбленої «Перемешки».

Анастасія Нечитайло,
головна редакторка

❄️ Чи зживає себе телебачення?

Коли ви востаннє дивились телебачення? Частина молоді лише декілька разів на рік здуває з телевізора пил. Зазвичай він працює як фон під час свят. Інші використовують його разом з ігровими приставками або щоб дивитися фільми і серіали на великому екрані.

Сьогодні мова піде не про телевізор, а саме про телебачення. Чи є в нього майбутнє? Мені здається, що ні. Пропоную розібратися, що ж змушує людей переходити з телебачення на Інтернет.

1) Оперативність

Зараз любителі новин не бажають чекати сюжетів, які виходять зазвичай двічі на день. Інформація на момент ефіру може бути неактуальною. Інтернет дозволяє моніторити ситуацію онлайн – знаходитись у вирі подій, тому телевізійні новини зараз стрімко втрачають аудиторію.

2) Реклама

Довжелазні рекламні паузи, ролики, що пропонують нецікаві товари – все це тягне телебачення на дно глядацьких симпатій. У мережі реклама менш нав'язлива – глядач може дивитись промо-ролики, якщо вони йому цікаві, якщо ні – будь ласка, натисни на екран двічі та насолоджуйся!

3) Цензура та заангажованість

Я розбирався в цьому питанні у футбольному сегменті. Найбільший футбольний мовник – холдинг «Футбол 1/2», наприклад, належить власнику «ФК Шахтар – Донецьк». Такі канали просто не можуть висловлювати чесну думку. Звісно, Інтернет у цьому контексті теж не такий «білий та пухнастий», але це все ж таки вільний простір.

4) Мобільність

Інтернет – максимально мобільний, а в Україні ще й доволі дешевий ресурс. Ним можна користуватись будь-де: на вулиці, у транспорті. Телевізор – стаціонарний прилад, тому не завжди доступний. У цьому полягає перевага Інтернету.

5) Вибір

Ти не вирішуєш, що будеш дивитися на тому чи іншому телевізійному каналі, а в Інтернеті ти маєш цілковиту свободу. Отже, якщо не відбудеться ніяких значних змін, за декілька років телебачення може зникнути.

Поживемо – побачимо!

Тему досліджував
Андрій Конєв,
9-А клас

Що робить людину успішною?

Успіх – це позитивний наслідок, результат діяльності, роботи та справи, змагання, життя; факт вищого досягнення поставленої мети.

У кожної людини є свої цілі і мрії, але характеризують її не вони, а способи їх досягнення. Є люди, які мріють лежачи на дивані і навіть не намагаються зробити будь-які кроки для реалізації своїх цілей. Навряд чи вони досягнуть успіху. Наявність наполегливості й непохитної волі відрізняє цілеспрямованих людей від звичайних мрійників.

Яскравим прикладом цілеспрямованих людей є спортсмени. Усе життя вони трудяться для отримання медалей, відмовляючись від багатьох життєвих благ. Вони встають і падають, знову встають і йдуть до мети, отримують травми, стирають руки до крові, але не відмовляються від своєї мрії. І ось він – успіх. Це люди з характером, високим рівнем дисципліни і сили волі.

Але не треба думати, що це якісь виняткові особистості. Ми читаємо про них твори на уроках. Доречно буде згадати героя роману «Місто» В.Підмогильного Степана Радченка, який був вихідцем із села, самотужки здолав перешкоди та став успішною людиною, мешкав у центрі Києва. Ні в чому собі не відмовляв.

Кожна людина може досягти успіху, але для цього треба пройти неабиякий шлях, на якому будуть виникати багато перешкод. Невдача – то буде наша перемога, вона зробить нас сильнішими та успішнішими.

На мою думку, якщо людина змогла подолати труднощі, вона успішна. Будь-яка мета – вибір людини, і цей вибір часто супроводжується наданням переваги чогось одного на шкоду іншому. Наприклад, моя мати працює вчителем, бо ця праця їй до душі. Але бабуся хотіла, щоб вона стала економістом, бо на той час це була високооплачувана робота. Матусі не подобалось те, що їй пропонували, вона зробила так, як вважала за потрібне. І до сих пір не шкодує.

Я теж іду до своєї мети і дякую батькам за підтримку мого вибору. Зараз головною метою є вступ до університету і я роблю все можливе, щоб її реалізувати. Обрана мною професія – одна з найвідповідальніших і найскладніших, але я вірю у свій успіх! Повірте і ви!

Крокує до успіху
Наталія Молоткова,
11-А клас

Коли людина стає дорослою?

Кожна людина з'являється на світ малою дитиною, яка росте і дорослішає. Ростуть всі приблизно з однаковою швидкістю, але дорослішають в різний час. Кожен з нас, напевно, міг спостерігати, що підліток може вести себе більш по-дорослому, ніж хтось набагато старший за нього.

На мій погляд, дорослість людини і її вік хоча і пов'язані між собою, але не завжди. Тому я вважаю, що дорослість людини вимірюється її здатністю брати на себе відповідальність за себе та за інших. Доросла людина знає, що таке «треба», і що її «хочу» не завжди задовольняється. Діти ж живуть лише «хочу», вимагаючи всього від батьків.

Доросла людина усвідомлює, що є речі, які робити треба, навіть коли не хочеться, бо від цього залежить, наприклад, добробут сім'ї. Далеко не кожен дорослий ходить на роботу із задоволенням – звісно, якщо був би вибір, багато хто надав би перевагу відпочинку, подорожам, розвагам тощо. Але доросла людина усвідомлює, що треба працювати, щоб утримувати себе та сім'ю, якщо вона є. Ми – учні, і повинні вчитися, хочеться чи не хочеться. Від цього залежить наша успішність та майбутнє.

На мій погляд, дорослою людина стає тоді, коли веде себе по-дорослому, тобто бере на себе відповідальність.

Не поспішає дорослішати
Юра Черв'яченко,
5-Б клас.
Фото Людмили Новикової

Настрій

Начать сначала!

Как много надежд мы возлагаем на начало нового года, особенно на его первый месяц. Мечтаем, что начнём ходить в спортзал, найдём новую работу, запишемся на курсы иностранного языка, а может, наконец-то, встретим «вторую половинку»...

Смешно думать, что в новом году все будет по-другому, если не прилагать к этому достаточно усилий. Неужели можно всерьёз считать, что за секунду наша нынешняя брэнность бытия превратится в наполненную смыслом жизнь?

Что же происходит на самом деле? Уже утром второго января наши амбиции и желания превращаются в пыль! Пыль, которую мы несём с собой сквозь годы и даже не пытаемся от нее избавиться. Мы очень многого хотим, а вот как этого достичь, с чего начать – не знаем. Мы рисуем красивую мечту, но не составляем плана её реализации. Мы желаем достичь результата, но ленимся хотя бы подняться с дивана!

Никто не возьмёт твою жизнь под контроль, потому что единственный ответственный за неё – ты сам! Предлагаю избавиться, и прекрасный зимний месяц январь, от пыли фантастических желаний и навести порядок в своей жизни! Превратите мечту в цель! Научитесь планировать, чтоб ваши мечты наконец-то осуществились. Хотите к лету иметь классную фигуру, тогда купите абонемент в спортзал и посещайте его три раза в неделю!

Мечта – это желание, а цель – это желание, которое имеет план его осуществления! Сделайте первый шаг... Начните сначала!

Не мечтает, а планирует
Анна Шпак,
10-Б класс

Прості істини

І знову ці екзамени...

Гадаю (і знаю, що багато хто буде згоден зі мною), іспити – один з найважчих періодів у шкільному віці. Я кажу не тільки про ЗНО та ДПА, а й про звичайні семестрові контрольні. Для багатьох – це час безсоння та екстримально швидкого повторення. На мою думку, люди перед іспитами або іншою перевіркою знань розподіляються на три групи:

1. перші хаотично намагаються вивчити хоч щось;
2. другі повторюють пройдений матеріал;
3. треті лягають спати з вірою в Бога та свою непереможеність.

Але якщо казати без гумору, то іспити необхідні не тільки для об'єктивної оцінки знань, а і для закріплення матеріалу та усунення прогалин. Це певна мотивація для учнів розібрати деякі моменти, які вони не зрозуміли чи щось довчити.

Багато хто вважає, що всі роки навчання школа готує нас саме до ЗНО. Я впевнена, що незалежні іспити корисні як для людини, що їх складає, так і для держави, якій потрібні кваліфіковані спеціалісти. Але під час навчання в школі існують й інші види тестування. У сучасному світі інформаційний вирій поповнюється щохвилини. Саме тому ми вивчаємо велику кількість предметів, кожен з яких потребує занурення в тему. Цілком ясно, що людина, яка бажає мати високі оцінки з усіх предметів, фізично не може вивчити все бездоганно. Тому матеріал у такому разі засвоюється доволі поверхово, що врешті-решт виходить боком. На мою думку, сьогоденна кількість контрольних робіт не сприяє продуктивності учня. Саме з цієї причини я гадаю, що перевірки потребують лише ті знання, які будуть стовідсотково потрібні конкретній людині в майбутньому (але, звичайно, інші предмети також повинні бути у шкільній програмі для розуміння світу). Мушу сказати, що для декого іспити – величезний стрес. Але у такому разі на це впливають особливості нервової системи кожної окремої людини. Коли я писала цю статтю, мені стало цікаво, як же ставляться до іспитів учні нашої школи? Думки були різні. Одні вважають, що підготовка до іспитів – це необхідна витрата часу та сил, що, безумовно, приносить користь, проте, на жаль, ані краплі задоволення.

Інші вважають, що для усіх дітей та батьків іспити – це жах, але також і гарна можливість перевірити міцність своїх нервів та сил.

Одна учениця зауважила: «Я не можу сказати, що ДПА чи ЗНО – це щось фатальне. Їх просто треба пережити». Була й така думка: «Іспити – не така й страшна річ, як нам розповідають учителі. Головне – систематично вчитися та зберігати нерви!» «Мені здається, перевіряти знання учнів – це нормально. Особливо, якщо це стосується вступу до університету. Але введення обов'язкових предметів, які не допоможуть учням у майбутньому – марна витрата часу», – саме цей меседж найбільше висловлює й моє ставлення до іспитів.

Отже, підсумовуючи, зазначу, що екзамени, тести або інша оцінка рівня знань у школі необхідні, але не варто занадто нервувати, готуючись! Працюйте системно, не забувайте відпочивати, і тоді все буде гаразд: й іспит здасте – й нерви збережете!

Паліна Гончарова,
лідерка ДЮГО «ДОМ»,
фото О.Вовк, А.Нечитайло

Харків online ✓

Обери своє майбутнє

У слухний момент сьогоднішня тема буде актуальна для багатьох учнів. Чим ближче час до випуску зі школи, тим сильніше потрібно замислюватися над вибором майбутньої професії. Я вчуся в 9 класі і поки не можу визначитися з цим питанням.

Нещодавно нас, дев'ятикласників, запросили до Центру зайнятості, щоб ми могли отримати поштовх у виборі професії. Як тільки ми приїхали, нам провели невелику екскурсію закладом, розповіли, що, де й як відбувається. Спочатку ми всі по черзі розповіли про напрямок професій, у якій ми б хотіли працювати в майбутньому. Нас познайомили з актуальністю названих нами професій, назвали найбільш затребувані професії і ті, які вже втрачають свою актуальність. При виборі будь-якої професії потрібно оцінювати її за трьома критеріями: «хочу», «можу», «треба». Потрібно дійсно розуміти, що цікаво і чого хочеш саме ти, а не що цікавить твоїх батьків. Наступний пункт – «Можу». Потрібно адекватно оцінювати свої можливості й розуміти, чи зможеш ти опанувати цю спеціальність. Ну і, якщо ти навіть можеш і хочеш, подумай, чи актуальна ця професія зараз? У наш час багато роботи вміє виконувати техніка. Так що в майбутньому, можливо, роботодавцем буде вигідніше використовувати її, ніж наймати і платити гроші працівникам. Наприклад, можливо, з часом зникнуть продавці й касири, працівники в службі підтримки, водії.

Ми пройшли тест, що складався з 85 питань, та отримали доволі цікаві результати! За показниками тесту, з достовірністю 80%, виявилось,

що я – гуманіст. Я намагалася бути максимально чесною і обирала відповіді за покликком серця. У результатах був описаний мій характер, його сильні та слабкі сторони, а також надані рекомендації щодо вибору професії, у свою чергу розділені за напрямками розумової і фізичної праці. Я можу використати ці поради для вибору майбутньої професії, але вже зараз можна сказати, що, як гуманісту, робота у шкільній газеті мені підходить!

Центр зайнятості надає допомогою не тільки учням у виборі майбутньої професії, а й людям, які тимчасово не мають роботи – у відкритті власної справи. Такі люди можуть ставати на облік, та їм допомагають отримати роботу або навчають за обраним напрямком.

Ні для кого не секрет, що в мережі Інтернет є багато тестів щодо визначення професійних якостей. Якщо вас це зацікавило, можна в будь-який час відповісти на запитання тесту і, можливо, це допоможе у виборі майбутньої спеціальності та улюбленої роботи. Бажаю правильно визначитися з професією і не пошкодувати про свій вибір.

Замислюється про майбутнє
Анастасія Тимошенко,
9-В клас

Плюс та мінус

Фаст-фуду

На сьогоднішній день фаст-фуд став дуже актуальною та популярною їжею для багатьох. Тому у цій статті я хочу вам розповісти детальніше про швидку їжу, її плюси та мінуси. Я гадаю, що фаст-фудом є не тільки продукція «McDonald's», але й звичайний бутерброд з ковбасою або чіпси, запиті «Coca-Cola».

Не зважаючи на швидкий перекус, ми не повинні забувати про звичайну корисну їжу, про сніданок, обід і вечерю. Фаст-фудом ми можемо іноді перекусити, але не повинні вживати таку їжу щодня!

Отже, для себе я вирішила, що «плюсами» фаст-фуду можна вважати:

- 1) Зручність – тому що він є у кожному районі міста.
- 2) Таку їжу швидко виготовляють.
- 3) Вона дуже смачна.
- 4) Доступна ціна для кожного.

«Мінуси» фаст-фуду:

- 1) Це некорисна їжа.
- 2) Вживання фаст-фуду призводить до хвороб шлунково-кишкового тракту.
- 3) Швидкоїжа буває низькою за якістю продуктів харчування.
- 4) У ньому багато хімічних домішок, консервантів та підсилювачів смаку.
- 5) Фаст-фуд викликає ожиріння. Швидко – це не завжди корисно, але дуже калорійно.

У багатьох людей навіть не виникають питанням, чи вигідно та корисно вживати фаст-фуд. Але я для себе зробила висновок,

що здорову їжу ніколи не замінить фаст-фуд, корисна їжа набагато смачніша та поживніша!

Наше здоров'я – у наших руках, тому обирати вам, як харчуватися: швидко та зручно, або корисно та якісно.

Цікавилася питанням
Аглія Фаворова,
6-А клас,
фото автора

БЕЗПЕКА.ОК

Вітаємо Софію Міщенко, Олександра Міські та весь колектив 5-А класу з перемогою (II місце) у районному етапі міського конкурсу учнівських проєктів для учнів 3-6-х класів «Харків очима небайдужих дітей»!

Про проєкт 5-А класу Безпечної та дружньої до дитини школи № 150 «Безпека.ОК» вже знають багато дітей та дорослих Харкова!

Він був успішно представлений на міському конкурсі громадських ініціатив «Марафон унікальних справ», який відбувся в Харківському національному університеті міського господарства імені О. Бекетова.

Триває його активна реалізація! На сьогодні до проєкту долучилися 4-10 класи нашої школи, а також колективи ЗЗСО №№ 125, 132, 169; студенти Харківського комп'ютерно-технологічного коледжу НТУ «ХПІ» та Харківського національного педагогічного університету імені Г.Сковороди.

Зробімо Харків безпечним для дітей разом!

ЗРОБИМО ХАРКІВ БЕЗПЕЧНИМ ДЛЯ ДІТЕЙ!

Ми на сайті школи

Редакція вдячна за допомогу у підготовці випуску вчителям:
Ободовській З.І.,
Лохматовій Н.Є.,
Черкашній Д.П.,
Литвиновій Н.М.

«Перемешка» запрошує до співпраці всіх охочих! Давно мріяв спробувати себе у шкільній журналістиці? Не вагайся – приходь до нас! З нами кожен зможе реалізувати свої можливості! Редакція очікує на журналістів, фотографів, коректора.

Редакційна колегія
Генеральний директор: Вовк О.О.
Головний редактор:
Нечитайло Анастасія, 10-Б
Журналісти: Гончарова Поліна, 10-Б,
Тимошенко Анастасія, 9-В,
Конєв Андрій, 9-А,
Фаворова Аглія, 6-А,
Шпак Анна, 10-Б,
Молоткова Наталія, 11-А,
Чередніченко Юрій, 5-Б клас
Коректори:
Вовк Олена, Лохматова Наталія
Дизайн оформлення: Jitter(ASR)
Верстка: Вовк Олена